చిన్నకథ

సూర్యుడు పడ్డు కొండల్లోంచి తొంగి చూస్తున్నాడు. నిన్న సాంధ్య సమయాన తను పడమటి సముద్రంలో మునిగిపోయినప్పటినుండి లోకంలో ఎన్నెన్ని విలయలు జరిగినవో, ఎన్ని విషాద సంఘటనలు సంభవించినవో, ఎన్ని నిండు హృదయాలు భగ్నమై పోయినవో అని విశాల మనస్కుడై దివాకరుడు తన ముఖమును ప్రసంధమునకు చూపలేక పొగ మంచు తెరచును దాటుగా చేసుకొని అస్వస్థంగా, అసంపూర్తిగా కన్పిస్తున్నాడు. దిన నాదుని రాకకు సంతసమును వెలిబుచ్చుతూ కొలను లోని కమలములు వికసిత వదనముతో స్వాగత మిచ్చాయి. గిన్నేరు అకులమీద పడిన హిమ బిందువులు ఆ లేత ఉషఃకాంతిలో వినూత్న కాంతు లీనుతూ నయనాకర్షకమైనాయి. పక్షులు కిలకిలమని శబ్దం చేసుకుంటూ నీలాకాశంలో ఉత్సాహంగా, తేలికగా ఎగిరిపోతున్నాయి. ఉదయపు ఆహ్లాదనకు పర్వులో గంటలు కొడుతున్నాడు. అనతి దూరంలో బిడ్డమీదనుండి పొగలు గ్రక్కుతూ గూడ్సుబండి వస్తూంది. వంతెన క్రింద రాళ్ళలో నెలయేరు వయ్యారంగా ప్రవహిస్తూంది. ఆ నెలయేటి గలగలలో ఏదో విషాద గీతం అస్పష్టంగా విన్పిస్తూంది. ముగ్ధ మోహన, మనుగుణాల సౌందర్య రాశిని కోల్పోయిన భగ్నప్రేమికుని వలె తొట్రుపాటుతో నది ఆ మిట్టపల్లాల్లో ఒరుసుకుంటూ పారుతూంది. శిథిల హృదయ పల్లవాల్లోంచి వెలువడే దీనాలాపంవలె తరంగ మెలికలు తిరుగుతూ మందంగా సాగిపోతూంది. శ్మశాన వాటికలో ప్రియురాలిని దహనం చేసి పరిశుద్ధ హృదయంతో దరిశేన్నూ కన్నీంచక రోదనం చేస్తున్న ప్రియుని ముఖంవలె ఆ నెలయేటి జలం ప్రభాత సమయపు అరుణారుణ కిరణాలు పోయగంలో కెంపువలె ఎఱ్ఱనైంది. క్రమక్రమంగా దివాకరుడు గగన మార్గాన్ని అధిరోహిస్తున్నాడు. అంతవరకు సృష్టి నావరించిన పొగమంచు నన్నగిలిపోయింది. చిరుగాలికి వర్షి ఆవరణంలోని లతావృంతములు భూలోకమున కవతరించిన దేవతాంగనవలె నాజూకుగా నాట్య మాడిపోనాయి. వర్షికి సమీపముననే మిషన్ అనువత్రి వుంది. డాక్టర్లూ, నర్సులూ అనువత్రిలోని వార్డులను హడావుడిగా విజిట్ చేస్తున్నారు. కొంతమంది రోగులు నేవచెట్టు క్రింద ముఖం కడుక్కుంటున్నారు. అనువత్రికి ఎదురుగా కొంత దూరంలో మిట్టపల్లాల్లో ఒక శిథిల గృహం వుంది. దూరంగా కన్పించే కొండలు, చెట్లు ఆ విర్జన ప్రదేశానికి వినూత్న శోభనిచ్చాయి. మానిన గడ్డంతో, చిరిగిన దుస్తులతో ఒక వ్యక్తి శిథిల గృహంలోంచి అనువత్రిలోని వార్డులను, నర్సులను బాధగా చూస్తూ నిరవశుడై పోయాడు. ఆ అనువత్రిని పరిశీలించి అతని హృదయంలో కాత్కాలికంగా అణిగివున్న తుపానును విజృంభింపజేశాయి.

ఒకప్పుడు ఆ అనువత్రి వాతావరణం అతన్ని మధురాతి మధుర తన్మయత్వంలో వోలలాడించింది. అంధకార బంధురమైన తన జీవితంలో నిర్మల అనే నర్సు ఒక ఆశాజ్యోతిని వెలిగించి అతన్ని వెలుగు బాటలో నడిపించింది. కాని అతను గమ్యస్థానం చేరకముందే ఆ జ్యోతి ఆరిపోయింది. నీలి మేఘావృతమైన ఆకాశంలో ఆకస్మాత్తుగా ఒక మెరుపు మెరిసి నమసిపోయినట్లు అతని ఆశారేఖలు నన్నగిల్లిపోయాయి. ఆ నాటితో అతని సుఖస్వప్నాలన్నీ కరిగిపోయాయి. చివరికి ఆ పవిత్రజీవి మధుర స్మృతులే చిరస్మరణీయంగా అతని హృదయ ఫలకం మీద శాశ్వతంగా చిత్రించబడ్డాయి. ఆనాటి మధుర సంఘటనలను తలంచుకొని అతను దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు. అతని నేత్రద్వయంనుండి అశ్రువులు జలజల రాలాయి.

* * * *

ఆరునెలల క్రితం సీను ఆ మిషన్ అనువత్రిలో జబ్బుతో అడ్మిట్ అయ్యాడు బారీక్కంగా, మానసికంగా సీను పూర్తిగా కృంగిపోసాగాడు అతని జీవితం నిరాశ, నిస్పృహ అనే కారుమేఘాలచే ఆవరింపబడి అంధకార బంధురమైంది. సీను స్కూల్ ఫైనల్ ప్యాసయ్యి ఆరు సంవత్సరాలైనా ఒక స్థిర మైన ఉద్యోగం లేనంకా కొనసాగేను. అతను పరి చిన్న వివరము. సంతోషం అనుచిత్తంగా అనిపిస్తుంటంగా మారా దేవి ఆ రోజులో అతనికి కాపాడి అనే అమ్మాయితో పరిచయమైంది. ఆమె అన్నుతి సరిన సల్లాపములచే అతని బాధ కాస్తా ఉపశమించింది క్రమంగా పరిచయం ప్రణయంగా పరిణమించి పరిస్థితులు సర్వానికి వచ్చాయి. తన ఆశామాలాలో, ఆదర్శాలలో కాంతి ఏకీభవించని తన సహధర్మచారిణి కావాలనని సీను ఎన్నో సుఖస్వప్నాలు కన్నాడు. కాని అవన్నీ ఎండమావుల్లో నీళ్ళను వెదికే సన్నన్నాయి. కారణము బలవంతంగా ఆమె తల్లిదండ్రులు నురి ఒకనికిచ్చి పెళ్ళి చేశారు. పవిత్ర ప్రేమకు, ఆదర్శ జీవితానికి ఈ పాడులోకంలో తావు లేదని గ్రహించుకుని సాధ్యమైనంత త్వరలో సీను తన జీవితాన్ని అంత మొందించడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. కేవలం పెళ్ళినలనే ఒకరి హృదయాలు సన్నిహితం కావని సీనుకు పూర్తిగా తెలుసును. కారణము వివాహమైనంత మాత్రాన వారి హృదయాలు విడిపోలేదని కూడా సీను నమ్మాడు. కాని వారి జీవితాలు మాత్రం విభిన్న దిక్కుధాల్లో నడవసాగాయి. మనస్సులు, శరీరాలు ఏకమైనప్పుడే ప్రేమలు పరిస్తాయని సీను నమ్మకం. ఎల్లప్పుడు సీను ఏదో ఆలోచిస్తుండేవాడు. అతని శరీరం రోజురోజుకూ క్షీణించి పోసాగింది. చివరికి సీను తన మిత్రుల ఆదేశానుసారం ఎల్లో జ్వరంతో చికిత్సకోసం అనువత్రిలో అడ్మిట్ అయ్యాడు.

జనరల్ వార్డులో బెడ్ లేక సీను స్పెషల్ రూమ్ తీసుకున్నాడు. తను ఏకాంతంగా ఆక్కడ గడపవచ్చని తలంచాడు. ఎందుకో ఎవరిని చూచినా, ఎవరితో మాట్లాడినా అతనికి చికాకుగా వుండేది. సమయం వుంటే

రచన

శ్రీ జె. డి. శిఖామణి

సీను మాగజీన్లు, నవలలు చదివేవాడు బాగూర్ కథలు, శరత్ నవలలు, వర్డ్స్‌వర్త్, నేపర్ పోయమ్స్ సీను నెక్కువగా ఆకర్షించాయి. సీను అనువత్రిలో చేరిన తొలినాడే ఒక నర్సువచ్చి అతన్ని చిరునవ్వుతో పలకరించింది. ఒక డోస్ మందు అతని నోటిలో పోసింది. తర్వాత ఆమె ఆప్యాయంగా అతనికు డి చేతిని పట్టుకొని బొటన వ్రేలిపైన నూదితో పొడిచి కొంచెం రక్తం తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది. సీను కిదంతా ఆనవసరం అనిపించింది. సాగిపోయిన సాయం సమయపు సీదలవలె అతని ఆశారేఖలు సన్నగిలిపోయాయి. తదియనాటి చంద్రునివలె అతని జీవనజ్యోతి గుడ్డిగా వెలుగుతుంది. పరిశుభ్రమైన శయ్యమీద నందుకొని సీను దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. తనెందు కీ పాపిష్ఠిలోకంలో పుట్టాలి? తను ఎవరికొరకు కింకా జీవిస్తున్నాడు? బ్రతికి తను సాధిస్తున్న ఘనకార్యమేమిటి? కేవలం తన కొరకు తను జీవిస్తున్నాడా? అంటే సీను కిష్టంలేదు తనకొరకు తను జీవించడం కూడ యిష్టంలేదు. తన ఆశలు ఏనాడో నశించిపోయాయి. ఒకప్పుడు అతను తన హృదయ ఫలకంమీద అతిగారాబంగా సృష్టించుకున్న శారద స్వయావంకూడా ఆనాడు శిథిలావస్థలో అస్పష్టంగా, అయిష్టంగా మొదలుతూంది.

మధ్యాహ్నం నిర్మల పాలు వండు తీసుకొని వచ్చింది. వస్తూనే ఆమె సీనువైపు జాలిగా చూస్తూ, "మీ బ్లడ్ నలభై వర్రంటే వుంటే చాల ఎనిమిక్‌గా కనిపిస్తున్నారు బలమైన ఆహారము, టానిక్కు తీసుకోవాలి. ఏ మాత్రం అజాగ్రత్త చేసినా టి. బి. వస్తుంది" అంది నర్సు బత్తాయి పండు బలుస్తూ. సీను ఆమె మాటల కెటి ప్రాధాన్యం యివ్వలేదు. అతను ఒక్కక్షణం నవ్వి, "మీరు చాల సంతోషకరమైనవార్త చెప్పారు. ఈ భగ్నజీవితాన్ని పాలించి సుఖదుఃఖాలు లేని చోటే ఏ లోకానికైనా వెళ్ళి పోవాలని నతకము ఎదురు చూస్తున్నా. నాకు టి. బి. వచ్చినా వరవాలేదు. నా కొరకు బాధపడే వారెవ్వరూ లేరు. మీరు వృదాగా నా విషయమై ప్రయాసపడకండి" అన్నాడు సీను క్షీణస్వరంతో. నర్సులు పేషెంట్స్ పదియుబంధి నిరుత్సాహకరమైన జవాబు విని వుండరు; బహుశ కోరివుండరు కూడా. కాని యీ పేషెంట్ చాల విచిత్రంగా వున్నాడే అనుకొని నర్సుల అతని వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ, "కనీసం యీ పండ్లు, పాలైనా తినండి, లేకపోతే మరీ బలహీనమై పోతారు" అంది ఆజ్ఞా పూర్వకంగా. ఆమె నవనీత హృదయాన్ని బాధ పెట్టలేక సీను ఆమె తన మృదు హస్తాలతో ఆప్యాయంగా అందిచ్చిన మధుర ఫలాలు తిని, పాలు త్రాగాడు. స్వతహాగా సీను సరళ స్వభావుడే. అతనికి ఎవ్వరినీ బాధ పెటడం సుతరాము యిష్టంలేదు. కాని అతను జీవితంలో కొన్ని విషాద సంఘటనలు జరిగి అతన్ని పూర్తిగా మార్చి వేశాయి.

ఆ సాయంత్రం సీను విక్టర్ హ్యూగో రచించిన "లే మిజరబుల్స్" చదువు తూ కూచున్నాడు. కిటికీలోంచి సంధ్యాకాంతి ప్రసరించి నవలమీద పడుతూంది. ఇంతలో నిర్మల థర్మామీటర్ పట్టుకొని వయ్యారంగా వచ్చింది. సీను సీరియస్‌గా పుస్తకం చదువుతుండడం గమనించి నిర్మల "మీకూ నవలలంటే యిష్టమేనే!" అని చిరునవ్వు నవ్వి థర్మామీటర్ అతని నాలుక క్రింద పెట్టి, అతని నాడి పరీక్షి చసాగింది. ఆమె నున్నితమైన స్పర్శ సీనుకో విధమైన తృప్తి నిచ్చింది. అతని రక్తం వేగంగా ప్రవహించ సాగింది. అతని మనస్సులో ఏవో అవ్యక్తమైన భావాలు ఎరుగులు తీశాయి. తనెందుకు ఆమెయెడ అంత కఠినంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు? ఆమె చేసిన నేరమేమి? తనెవరు? ఆమె ఎవరు? ఆమె తన కెందుకింత ఆప్యాయంగా పరిచర్య చెయ్యాలి? అన్న ప్రశ్నలు సీనును తీవ్రంగా ఎదుర్కొన్నాయి. కాని ఆ సాంధ్య సమయాన అనువత్రిలో ఆమె తెంపరీచర్ సీను "సీకు కొద్దిగా జ్వరం ఆవీ యివీ చదవకు" సీనును ప్రశాంతం తీరిని మనస్సు ఆంది

మొదట్లుం ప్రత్యేకించి హెచ్చరిస్తూనే ఆ క్షణం ఎందుకో సీను హృదయం ఆమెయెడ కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది. అతని నోటినుండి ఒక్క మాటైనా పెకిలి రాలేదు. అతడిప్పటి ఆమె వైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు. ఒక్కక్షణం వారిద్దరి చూపులు అప్రయత్నంగా కలుసుకున్నాయి. ఆమె సిగ్గుతో తలదించుకుంది. సీను యింతలో తేరుకొని తడబడుతూన్న గొంతుతో, "మీ నవనీత హృదయాన్ని ఇంతవరకు అనవసరంగా బాధ పెట్టాను. మనస్సు బాగులేక ఏదో అన్నాను. ఇకమీదట మీరు చెప్పినట్లే నడచుకుంటాను. నన్ను క్షమించండి" అన్నాడు సీను అస్తమిస్తున్న సూర్యునివేసే భారంగా చూస్తూ. అత్యంత కృతజ్ఞతతోనూ, కరుణతోనూ నిండిన యీ మాటలు విని నిర్మల చాల ఆశ్చర్యపడింది. అతను నిజంగా బాధపడుతుండడం గమనించి ఆమె, "మిమ్మల్ని క్షమించేందుకు నేనెవరి? నా కర్తవ్యము నేను నెరవేరుస్తున్నా. సదా నేను మీ శ్రేయస్సునే కోరుతాను. మీరు ఆరోగ్యంగా వుంటే అదే నాకు చదివేలు. గతాన్ని విస్మరించి ఏం ప్రయోజనం లేదు. ఇకనైనా మీ హృదయాన్ని బాధ పెట్టుకోకండి. మీ మనస్సు యింతసున్నితమైందని తెలిసికోనందుకు మీరేనన్ను క్షమించాలి" అంది నర్సు. అర్ధ నిమీలిత నేత్రాలతో బారంగా నీలాకాశాన్ని చూస్తూ గులకరాళ్ళలో కూడా ముత్యాలుంటాయని సీను అంతవరకు అనుకోలేదు. నర్సులంటే సీనుకోవిధమైన హేయభావముండేది. కాని నిర్మల ప్రవర్తన అతన్ని చకితుడ్ని చేసింది తనకు తెలియకుండానే ఆమె తనని హృదయంలో ఎక్కడో కొంతస్థానం ఆక్రమించుకొంటుందని సీను అంతవరకు ఊహించలేకపోయాడు. అసలా విధంగా జరిగడానికికూడా ఆస్కారం లేదను కున్నాడు. నిర్మలతో ఏర్పడిన తొలిపరిచయంలోనే సీను తన హృదయంలోని గాయాన్ని కొంతవరకు మాన్పుకోగలుగుతున్నాడు. ఇంతలో ఆయా వచ్చి "నిర్మలమ్మా డాక్టరుగారు మిమ్మల్ని యిప్పుడే రమ్మన్నారు. ఏదో అర్జెంటు కేసుంటట"అని ఆమెను పిలిచింది ఏదో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ దూరాన్న ఉదయిస్తున్న చంద్రుని భారంగా చూస్తున్న నిర్మల ఉలిక్కిపడి "నన్ను పిలుస్తున్నారు. యిప్పుడే వస్తున్నా" అని పలికి సీను కేసి ఒక్కసారి చూసి చిరునవ్వు నవ్వి ఎడుగెత్తుకొని వెళ్ళిపోయింది. ఆ రేత వెన్నెల్లో ఆ చిరునవ్వు పసూత్న కాంతు లీనుతూ ఆగదంతా నిండిపోయింది. ఆ చిరునవ్వే అతని నిష్ప్రజీవిత వసంతానికి నాంది గీతం పాడింది. అందకారంలో మిరుమిట్లు అతని జీవితంలో ఎక్కడో ఒక జ్యోతి వెలిగి నట్లయింది. అతనిలో కోరికలు, ఆశలూ మళ్ళా మొగ్గలు తొడిగాయి. హఠాత్తుగా సీనుకు ఆ నిర్మల అనే నర్సు ఆ ఆశాజ్యోతి అనిపించింది. ఆ రాత్రి సీనుకు నిద్రపట్టలేదు. బయట వీధి అరుబాసినట్లు వెన్నెల ప్రకాశిస్తూంది. అనుక్షణం అతని హృదయంలో నిర్మల స్వరూపం నాట్యమాడసాగింది. ఇన్నినాళ్ళు సీను కొంతవరకు తన జీవితాన్ని ప్రశాంతంగానే గడిపాడు. కాని నిర్మల మరల అతని హృదయానికి చిచ్చుపెట్టింది. తెల్లవారుజామున సీను కో విచిత్రమైన కల వచ్చింది. తను బాల సీరియస్ అయిపోయి బెడ్‌మీద పడివున్నాడు. ఎంతోమంది డాక్టర్లు, నర్సులు అతన్ని ఎన్జామిన్ చేస్తున్నారు. కాని వారిలో నిర్మల ఎక్కడా కన్పించలేదు. కొంతసేపటి తరువాత చెంచి నిద్రపోయాడు. తిరిగి అతను కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదురుగా నిర్మల నిల్చింది. అతని ఆనందానికి మేరలేదు. ఆమె అతని నాడి పరీక్షించ సాగింది. ఆమె స్పర్శకతడు బాగై పోయి లేచి కూచున్నాడు. కొంతసేపైన తర్వాత అతను విక్టర్ హ్యూగో నవలను క్రింద కొండకు [illegible]

[illegible] ఆమె నవ్వుతూ, మీరు నిర్మలా.... [illegible] ఆమె అతనియందు ప్రత్యేకంగా మారుతున్న అభిమానము, వాత్సల్యము, తనకు హెల్త్ విషయమై ఆమె అనుక్షణం యిచ్చే అమూల్యమైన హెచ్చరికలు, ముఖ్యంగా ఆమె వెళ్ళిపోయే ముందు తనను క్రీగంట చూస్తూ చిరునవ్వు నవ్వడం- యివన్నీ అతనికి అభయమిచ్చాయి.

ఆ రాత్రి సీనుకు నిద్రపట్టలేదు. బయట వీధి అరుబాసినట్లు వెన్నెల ప్రకాశిస్తూంది. అనుక్షణం అతని హృదయంలో నిర్మల స్వరూపం నాట్యమాడసాగింది. ఇన్నినాళ్ళు సీను కొంతవరకు తన జీవితాన్ని ప్రశాంతంగానే గడిపాడు. కాని నిర్మల మరల అతని హృదయానికి చిచ్చుపెట్టింది. తెల్లవారుజామున సీను కో విచిత్రమైన కల వచ్చింది. తను బాల సీరియస్ అయిపోయి బెడ్‌మీద పడివున్నాడు. ఎంతోమంది డాక్టర్లు, నర్సులు అతన్ని ఎన్జామిన్ చేస్తున్నారు. కాని వారిలో నిర్మల ఎక్కడా కన్పించలేదు. కొంతసేపటి తరువాత చెంచి నిద్రపోయాడు. తిరిగి అతను కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదురుగా నిర్మల నిల్చింది. అతని ఆనందానికి మేరలేదు. ఆమె అతని నాడి పరీక్షించ సాగింది. ఆమె స్పర్శకతడు బాగై పోయి లేచి కూచున్నాడు. కొంతసేపటి తర్వాత అతను విక్టర్ హ్యూగో నవలను క్రింద కొండకు [illegible] మరుక్షణమే ఆమె అతనియందు ప్రత్యేకంగా మారుతున్న అభిమానము, వాత్సల్యము, తనకు హెల్త్ విషయమై ఆమె అనుక్షణం యిచ్చే అమూల్యమైన హెచ్చరికలు, ముఖ్యంగా ఆమె వెళ్ళిపోయే ముందు తనను క్రీగంట చూస్తూ చిరునవ్వు నవ్వడం- యివన్నీ అతనికి అభయమిచ్చాయి.

ఆ రాత్రి సీనుకు నిద్రపట్టలేదు. బయట వీధి అరుబాసినట్లు వెన్నెల ప్రకాశిస్తూంది. అనుక్షణం అతని హృదయంలో నిర్మల స్వరూపం నాట్యమాడసాగింది. ఇన్నినాళ్ళు సీను కొంతవరకు తన జీవితాన్ని ప్రశాంతంగానే గడిపాడు. కాని నిర్మల మరల అతని హృదయానికి చిచ్చుపెట్టింది. తెల్లవారుజామున సీను కో విచిత్రమైన కల వచ్చింది. తను బాల సీరియస్ అయిపోయి బెడ్‌మీద పడివున్నాడు. ఎంతోమంది డాక్టర్లు, నర్సులు అతన్ని ఎన్జామిన్ చేస్తున్నారు. కాని వారిలో నిర్మల ఎక్కడా కన్పించలేదు. కొంతసేపటి తరువాత చెంచి నిద్రపోయాడు. తిరిగి అతను కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదురుగా నిర్మల నిల్చింది. అతని ఆనందానికి మేరలేదు. ఆమె అతని నాడి పరీక్షించ సాగింది. ఆమె స్పర్శకతడు బాగై పోయి లేచి కూచున్నాడు. కొంతసేపటి తర్వాత అతను విక్టర్ హ్యూగో నవలను క్రింద కొండకు [illegible]

[illegible] ఆనందాబ్ధిలో నోలలాడాయి. హఠాత్తుగా నిర్మల కేదో జ్ఞాపకం వచ్చి, "నేను చెప్పినట్లు చేస్తారు కదూ! స్నానానికి వేడినీళ్లు వంపిస్తాను"అని పలికి వడుగెత్తుకొని వెళ్ళిపోయింది సీను మాటనోరాహంతో లేచి అద్దంలో తన ముఖాన్ని చూసుకున్నాడు. గిడ్డం మూడంగుళాల యెత్తున పెరిగింది. ముఖమంతా పాలిపోయింది. అతని నొక్కుల జుట్టంతా చిక్కువడింది.

కొన్ని నెలలనుండి సీను తన ముఖాన్ని అద్దంలో చూచుకోలేదు. తన కట్టి అవసరం సయితం లేకపోయింది. కాని, ఈ నాడు అతనిలో ఏదో ఒక నూతన శక్తి బలవత్తరంగా ప్రేరేపిస్తూంది. మానవుల హృదయాలు యింత చంచలంగా పుటాయని సీను అంత వరకు నమ్మలేకపోయాడు. అతను క్షవరం చేయించుకున్నాడు. స్నానం చేసి బట్టలు మార్చుకొని సీను నిర్మల రాకకై ఎదురు చూస్తూ కూచున్నాడు. ఇంతలో డాక్టరు వచ్చి అతన్ని పరీక్షించి. "మీ ఆరోగ్యం యివ్వడు బాగుందనుకుంటాను. మీకు కొన్ని టానిక్సు వ్రాసిస్తాను. ఇక మీరు అనువత్రిలో వుండాల్సిన పని లేదు. రేపే డిశ్చార్జ్ చేస్తాను" [illegible] నేను నిజంగా మీ రనుకు ఎంతో సంతోషిస్తాను. నా అదే...." అంది నిర్మల

[illegible] నిర్మల నుందర వదనం ఒక్కసారి అతని మనస్సులో మెదిలింది. అతని నోట్లో పోసింది. సీను మందు త్రాగి కాలిగోటితో నేలమీద గీస్తూ, "నాకీ రోజు జ్వరం రాకపోవడానికి కారణం ఆ నిర్మల యొక్క పరిచయ భాగ్యము వల్లనే....ఆణగారిపోయిన ఆశయాలను, కోరికలను నవ్య తేజస్సుతో మేల్కొల్పిన ప్రణయరాశి....దారి తెన్నూ కన్పించక నడిసముద్రములో కొట్టుకుపోతున్న నాకు నావ నేర్పరిచిందా దయామయి....ఎండిపోయిన నా జీవిత వృక్షానికి వసంతగీతం ఆలాపించిన అమర కోకిల....అంధకార బంధురమైన నా జీవిత పథంలో ఒక జ్యోతిని వెలిగించి నన్ను వెలుగుబాటలో నడిపిస్తున్న ఆశాజ్యోతి....నా హృదయాంతరాళంలో కరడుకట్టుకొని పోయిన విషాద రేఖలను మటుమాయం చేస్తున్న సుగుణాల రాశి.... నా మనస్సులో అనుక్షణం ఆరాధింపబడుతున్న ఆ అందాల ఖరిణను, పవిత్రమూర్తిని, అమూల్య రాశిని, స్నిగ్ధహృదయను నే నెలా మరువగలను? విడువగలను?" అన్నాడు సీను ఉద్రేకంతో. నిర్మల యీ మాటలు విని సిగ్గుతో తల దించుకుని, "మీరు సామాన్యులు కారే. కవిత్వం కూడా చెప్పగలరే. మీర్రన్నకున్న నిర్మల యీ..... కాదేమో [illegible] ఎంతో సంతోషిస్తాను. నా అదే....?" అంది నిర్మల

[illegible] నిర్మల నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి. [illegible] ఆనందాబ్ధిలో నోలలాడాయి. హఠాత్తుగా నిర్మల కేదో జ్ఞాపకం వచ్చి, "నేను చెప్పినట్లు చేస్తారు కదూ! స్నానానికి వేడినీళ్లు వంపిస్తాను"అని పలికి వడుగెత్తుకొని వెళ్ళిపోయింది సీను మాటనోరాహంతో లేచి అద్దంలో తన ముఖాన్ని చూసుకున్నాడు. గిడ్డం మూడంగుళాల యెత్తున పెరిగింది. ముఖమంతా పాలిపోయింది. అతని నొక్కుల జుట్టంతా చిక్కువడింది.

కొన్ని నెలలనుండి సీను తన ముఖాన్ని అద్దంలో చూచుకోలేదు. తన కట్టి అవసరం సయితం లేకపోయింది. కాని, ఈ నాడు అతనిలో ఏదో ఒక నూతన శక్తి బలవత్తరంగా ప్రేరేపిస్తూంది. మానవుల హృదయాలు యింత చంచలంగా పుటాయని సీను అంత వరకు నమ్మలేకపోయాడు. అతను క్షవరం చేయించుకున్నాడు. స్నానం చేసి బట్టలు మార్చుకొని సీను నిర్మల రాకకై ఎదురు చూస్తూ కూచున్నాడు. ఇంతలో డాక్టరు వచ్చి అతన్ని పరీక్షించి. "మీ ఆరోగ్యం యివ్వడు బాగుందనుకుంటాను. మీకు కొన్ని టానిక్సు వ్రాసిస్తాను. ఇక మీరు అనువత్రిలో వుండాల్సిన పని లేదు. రేపే డిశ్చార్జ్ చేస్తాను" [illegible] ఆమె నవ్వుతూ, మీరు నిర్మలా.... [illegible] ఆమె అతనియందు ప్రత్యేకంగా మారుతున్న అభిమానము, వాత్సల్యము, తనకు హెల్త్ విషయమై ఆమె అనుక్షణం యిచ్చే అమూల్యమైన హెచ్చరికలు, ముఖ్యంగా ఆమె వెళ్ళిపోయే ముందు తనను క్రీగంట చూస్తూ చిరునవ్వు నవ్వడం- యివన్నీ అతనికి అభయమిచ్చాయి.

ఆ రాత్రి సీనుకు నిద్రపట్టలేదు. బయట వీధి అరుబాసినట్లు వెన్నెల ప్రకాశిస్తూంది. అనుక్షణం అతని హృదయంలో నిర్మల స్వరూపం నాట్యమాడసాగింది. ఇన్నినాళ్ళు సీను కొంతవరకు తన జీవితాన్ని ప్రశాంతంగానే గడిపాడు. కాని నిర్మల మరల అతని హృదయానికి చిచ్చుపెట్టింది. తెల్లవారుజామున సీను కో విచిత్రమైన కల వచ్చింది. తను బాల సీరియస్ అయిపోయి బెడ్‌మీద పడివున్నాడు. ఎంతోమంది డాక్టర్లు, నర్సులు అతన్ని ఎన్జామిన్ చేస్తున్నారు. కాని వారిలో నిర్మల ఎక్కడా కన్పించలేదు. కొంతసేపటి తరువాత చెంచి నిద్రపోయాడు. తిరిగి అతను కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదురుగా నిర్మల నిల్చింది. అతని ఆనందానికి మేరలేదు. ఆమె అతని నాడి పరీక్షించ సాగింది. ఆమె స్పర్శకతడు బాగై పోయి లేచి కూచున్నాడు. కొంతసేపటి తర్వాత అతను విక్టర్ హ్యూగో నవలను క్రింద కొండకు [illegible]

[illegible] ఆనందాబ్ధిలో నోలలాడాయి. హఠాత్తుగా నిర్మల కేదో జ్ఞాపకం వచ్చి, "నేను చెప్పినట్లు చేస్తారు కదూ! స్నానానికి వేడినీళ్లు వంపిస్తాను"అని పలికి వడుగెత్తుకొని వెళ్ళిపోయింది సీను మాటనోరాహంతో లేచి అద్దంలో తన ముఖాన్ని చూసుకున్నాడు. గిడ్డం మూడంగుళాల యెత్తున పెరిగింది. ముఖమంతా పాలిపోయింది. అతని నొక్కుల జుట్టంతా చిక్కువడింది. సీను మందు త్రాగి కాలిగోటితో నేలమీద గీస్తూ, "నాకీ రోజు జ్వరం రాకపోవడానికి కారణం ఆ నిర్మల యొక్క పరిచయ భాగ్యము వల్లనే....ఆణగారిపోయిన ఆశయాలను, కోరికలను నవ్య తేజస్సుతో మేల్కొల్పిన ప్రణయరాశి....దారి తెన్నూ కన్పించక నడిసముద్రములో కొట్టుకుపోతున్న నాకు నావ నేర్పరిచిందా దయామయి....ఎండిపోయిన నా జీవిత వృక్షానికి వసంతగీతం ఆలాపించిన అమర కోకిల....అంధకార బంధురమైన నా జీవిత పథంలో ఒక జ్యోతిని వెలిగించి నన్ను వెలుగుబాటలో నడిపిస్తున్న ఆశాజ్యోతి....నా హృదయాంతరాళంలో కరడుకట్టుకొని పోయిన విషాద రేఖలను మటుమాయం చేస్తున్న సుగుణాల రాశి.... నా మనస్సులో అనుక్షణం ఆరాధింపబడుతున్న ఆ అందాల ఖరిణను, పవిత్రమూర్తిని, అమూల్య రాశిని, స్నిగ్ధహృదయను నే నెలా మరువగలను? విడువగలను?" అన్నాడు సీను ఉద్రేకంతో. నిర్మల యీ మాటలు విని సిగ్గుతో తల దించుకుని, "మీరు సామాన్యులు కారే. కవిత్వం కూడా చెప్పగలరే. మీర్రన్నకున్న నిర్మల యీ..... కాదేమో [illegible] ఎంతో సంతోషిస్తాను. నా అదే....?" అంది నిర్మల

[illegible] నిర్మల నుందర వదనం ఒక్కసారి అతని మనస్సులో మెదిలింది. అతని నోట్లో పోస